

Sygn. akt II Cz 898/16

POSTANOWIENIE

K., dnia 31 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Wojciech Vogt

Sędziowie: SSO Barbara Mokras

SSO Janusz Roszewski (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2017 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Syndyka masy upadłości Spółdzielczej (...) w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w G.

przeciwko R. S.

o zapłatę

w przedmiocie zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 17 listopada 2016 r., sygn. akt I C 1168/15

o s t a n a w i a :

uchylić zaskarżone postanowienie.

SSO Barbara Mokras SSO Wojciech Vogt SSO Janusz Roszewski

Sygn. akt II Cz 898/16

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 listopada 2016 r. Sąd Rejonowy w Kaliszu umorzył postępowanie w sprawie.

W uzasadnieniu podano, że prawomocnym postanowieniem z dnia 12 sierpnia 2015 r. Sąd Rejonowy w Kaliszu zawiesił postępowanie w sprawie wobec niewykonania przez powoda zarządzenia umożliwiającego nadanie sprawie dalszego biegu, a przy czym w ciągu roku od zawieszenia postępowania nie został zgłoszony wniosek o jego podjęcie, co – wobec ciągłego istnienia okoliczności uzasadniających zawieszenie postępowania – uzasadnia umorzenie postępowania na podstawie art. 182 § 1 k.p.c. w zw. z art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c.

Zażalenie na powyższe orzeczenie wniósł powód, zaskarżając postanowienie w całości i domagając się jego uchylecia w całości oraz zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Skarżący zarzucił zaskarżonemu postanowieniu naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 182 § 1 k.p.c. w zw. z art. 177

§ 1 pkt 6 k.p.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie poprzez umorzenie postępowania mimo nieistnienia rzeczywistych przyczyn zawieszenia postępowania w niniejszej sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy jako podstawę prawną zawieszenia postępowania w niniejszej sprawie wskazał przepis art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c., a jako podstawę faktyczną – okoliczność, że powód, mimo upływu terminu wyznaczonego przez Sąd do uzupełnienia braku pozwu, nie wykonał zarządzenia i nie dołączył dokumentu, z którego wynika zmiana nazwiska pozwanej, co - w ocenie Sądu I instancji - uniemożliwia nadanie sprawie dalszego biegu.

Tymczasem analiza zgromadzonych w sprawie dokumentów wskazuje, że powód oznaczył jako stronę pozwaną R. S. PESEL (...), zamieszkałą w J. T. 35 (...)-(…) B.. Do pozwu została dołączona umowa pożyczki konsumenckiej na cele mieszkaniowe nr (...) z dnia 20 sierpnia 2010 r., z której wynika, że osoba o podanych przez powoda danych osobowych zawarła umowę pożyczki konsumenckiej na cele mieszkaniowe nr (...), stanowiącej podstawę faktyczną niniejszego pozwu. Z wygenerowanego w niniejszej sprawie zaświadczenia z systemu PESEL – SAD wynika, że osoba wskazana przez powoda jako pozwana, o podanym przez powoda numerze PESEL, to R. M. (1), która w dniu 4 września 2010 r. zawarła związek małżeński z R. M. (2), zameldowana w miejscowości (...) od dnia 13 września 2010 r.

Skoro zatem w niniejszej sprawie błędne oznaczenie strony pozwanej dotyczyło brzmienia jej nazwiska (z uwagi na jego zmianę spowodowane faktem zamążpójścia), przy istnieniu innych kwantyfikatorów (prawidłowe imię i nr PESEL) indywidualizujących stronę pozwaną, to za dopuszczalne należałoby uznać sprostowanie tych danych w toku dalszego postępowania, w szczególności wobec stwierdzenia, w trybie art. 208¹ k.p.c., tożsamości numeru PESEL pozwanej z numerem podanym w pozwie. W toku postępowania nie może bowiem dochodzić jedynie do podmiotowego przekształcenia powództwa, z obejściem przepisów art. 194 - 198 k.p.c. Należy uznać za dopuszczalne sprecyzowanie wadliwego oznaczenia nazwiska strony, choćby było ono zgodne z oznaczeniem podanym w pozwie, jeżeli jest niewątpliwe, że strona, która brała udział w postępowaniu, nosi w rzeczywistości inne nazwisko. Sprecyzowanie polegające na uściśleniu oznaczenia strony nie może jednak sięgać jedynie tak daleko, by rodziło wątpliwości odnośnie do tego, jakiej osoby

w rzeczywistości orzeczenie sądu dotyczy. Należy uznać, że z uwagi na wspomnianą tożsamość numerów PESEL, sytuacja ta nie zachodzi w niniejszej sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29.10.1982 r., II CZ 122/82, Legalis Nr 23396; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18.06.1998 r., II CKN 817/97, OSNC 1999, Nr 1, poz. 16; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13.01.2005 r., III CK 155/04, Legalis Nr 250788; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10.06.2005 r., II CK 718/04, Legalis Nr 246073; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22.06.2006 r., V CSK 139/06, Legalis Nr 177266).

Sąd Okręgowy, w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę, podziela stanowisko wyrażone m.in. w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 1985 r., III CZP 86/84, OSNCPiU z 1985 r., Nr 11, poz. 168, zgodnie, z którym nieskorzystanie przez stronę z możliwości zaskarżenia postanowienia o zawieszeniu postępowania nie wyłącza późniejszej kontroli, czy były podstawy do jego zawieszenia lub czy została zastosowana właściwa przyczyna zawieszenia oraz czy została ona prawidłowo zakwalifikowana przez powołanie odpowiedniego przepisu kodeksu postępowania cywilnego. W uzasadnieniu powołanej uchwały Sąd Najwyższy wyjaśnił, że na przeszkodzie temu nie stoi prawomocność postanowienia o zawieszeniu postępowania, która nie wyłącza sama przez się dopuszczalności oceny zasadności zawieszenia postępowania. Prawomocność postanowienia, jako orzeczenia o charakterze czysto procesowym, nie obejmuje bowiem motywów - przesłanek zawieszenia postępowania. W rozważanej sytuacji samo postanowienie o zawieszeniu postępowania nie jest w żadnej mierze wzruszane, nie podlega ono ani uchyleniu, ani zmianie. Weryfikacji podlega jedynie to, czy umorzenie postępowania prawomocnie zawieszono uzasadnione jest przyczyną zawieszenia, która może rzeczywiście prowadzić do jego umorzenia na podstawie art. 182 § 1 k.p.c. Z samego zawieszenia postępowania nie wynikają jeszcze dla strony żadne ujemne skutki. Tego rodzaju skutki (art. 182 § 2 k.p.c.) wynikają dopiero z faktu umorzenia postępowania. Umorzenie postępowania powinno nastąpić tylko w

tych wypadkach, w których prawidłowo zakwalifikowana i zastosowana przyczyna zawieszenia objęta jest hipotezą przepisu art. 182 § 1 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe, należy uznać, że nie zaszyły podstawy do zawieszenia przedmiotowego postępowania na podstawie przepisu art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c., a w konsekwencji do jego umorzenia na podstawie art. 182 § 1 k.p.c.

Dlatego, na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł, jak w sentencji.

SSO Barbara Mokras SSO Wojciech Vogt SSO Janusz Roszewski